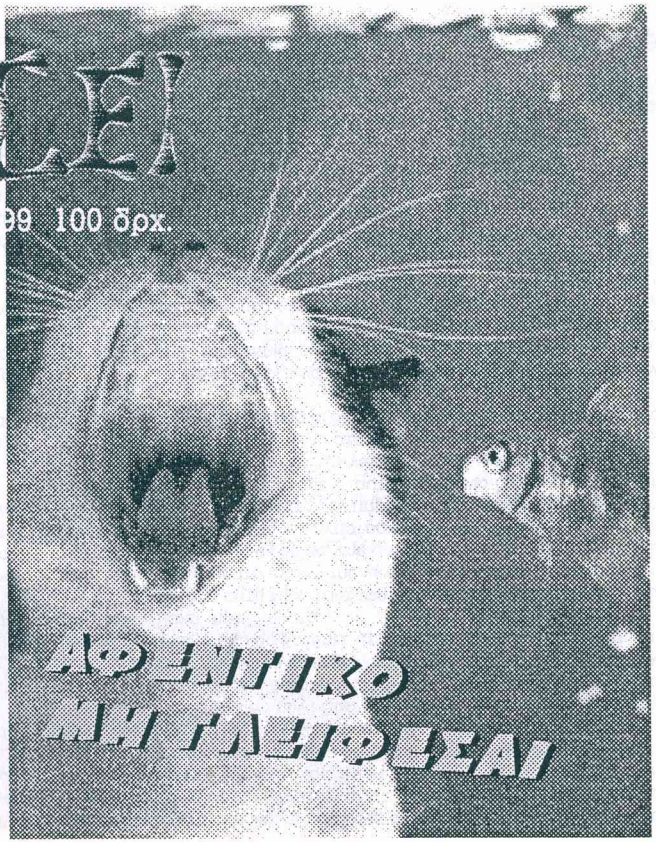
ΕΝ ΚΙΝΕΙ

έντυπο δρόμου τεύχος 4 φλεβάρης 1999 100 δρχ.

Όταν ξεκινήσαμε την προσπάθεια ψηλάφησης και οργάνωσης σε ένα πρώτο επίπεδο των courier και εξωτερικών υπαλλήλων γνωρίζαμε τις δυσκολίες και τυχόν "ειδικές συνθήκες" που θα αντιμετωπίζαμε στο εγχείρημα. Υπέρμετρα φιλόδοξη από την φύση της η όλη προσπάθεια μετά από δύο χρόνια αρκετών προσπαθειών πιστεύουμε ότι ουσιαστικά έκλεισε - εδώ και αρκετό καιρό - τον κύκλο της με βάση τουλάχιστον τα όσα σχεδιάζαμε και προετοιμάζαμε στην αρχή. Πιστεύουμε με απλά λόγια ότι η ιστορία αυτή "κόλλησε" σε πολλά ζητήματα και τελικά απέτυχε. Η επιτυχία και η αποτυχία πολλές φορές έχουν σχετική σημασία αν και υπάρχουν ορισμένα κριτήρια που δίνουν ένα μέτρο σύγκρισης τουλάχιστον για αυτούς που βρέθηκαν από την αρχή μέσα ή παραδίπλα στους "εργαζόμενους στο δρόμο", το στέκι και το "Εν κινήσει". Θα προσπαθήσουμε σ' αυτό το κείμενο να δώσουμε ένα σύντομο χρονικό μαζί με τις σκέψεις μας για το τι επιδιώκουμε από εδώ και πέρα.

Η προσπάθεια για την δημιουργία ενός ισχυρού πόλου αντίστασης στον εργασιακό μεσαίωνα που βιώνουν χιλιάδες συνάδελφοι, είναι αλήθεια ότι στα πρώτα της βήματα προσεγγίστηκε με αρκετό ενδιαφέρον και διάθεση από αρκετά άτομα τα περισσότερα από τα οποία ήταν ήδη κοινωνικά ευαισθητοποιημένα και ενημερωμένα πάνω στα ζητήματα των εργασιακών συνθηκών και των προτά-

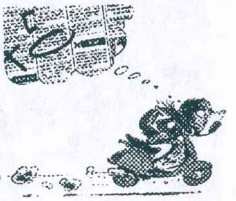
σεων για συλλογική αντίσταση στα αφεντικά. Οι άνθρωποι που πλαισίωσαν την ομάδα "εργαζόμενοι στο δρόμο" και στην συνέχεια την μορφοποίησαν σε ένα άτυπο οργανωτικό σχήμα κατάγονται από αυτό τον χώρο που έχουμε συνηθίσει να λέμε αντικαπιταλιστικό, με όλη την γενικότητα που εμπεριέχει αυτός ο ορισμός.

Μετά από τις πρώτες συναντήσεις, η λογική που επικράτησε, σχηματικά θα χαρακτηρίζονταν ως "αντιοργανωτική". Αυτό σημαίνει ότι η εκτίμηση που κυριάρχησε ήταν ότι με βάση την περιρρέουσα πραγματικότητα, την ουσιαστική κατάρρευση του επίσημου συνδικαλισμού, της έλλειψης προηγούμενης εμπειρίας σε ένα επαγγελματικό χώρο που συγκριτικά πρόσφατα γέννησε ο ελληνικός καπιταλισμός (με συνέπεια το επίπεδο συνείδησης αλλά και αυτοαναγνώρισης να βρίσκεται σε νηπιακή κατάσταση) και τέλος δυσκολιών όπως το θέμα της προσωρινότητας σε αυτές τις δουλειές, του νεαρού της ηλικίας της μεγάλης πλειοψηφίας αυτού του χώρου κ.λ.π. δεν θα έπρεπε σε εκείνη τη χρονική στιγμή να κάνουμε ένα βήμα στο κενό δημιουργώντας από το πουθενά και χωρίς να έχουν υπάρξει στοιχειώδεις διεργασίες, έναν σύλλογο-σφραγίδα.

Πήραμε - μάλλον βιαστικά - την απόφαση να προχωρήσουμε νοικιάζοντας ένα μικρό χώρο στο κέντρο της Αθήνας το οποίο στοχεύαμε να λειτουργήσει σαν στέκι των εργαζομένων στο δρόμο. Σ' αυτή τη διαδικασία συναντηθήκαμε με άτομα που έδειξαν ότι ενδιαφέρονται έμπρακτα για το εγχείρημα και οι οποίοι συμμετείχαν αρχικά σε κάθε δραστηριότητα που αναλαμβάναμε. Προβλήματα που είχαν να κάνουν με το μικρό χώρο των γραφείων μας εμπόδιζαν να πραγματοποιήσουμε εκδηλώσεις οι οποίες θα είχαν ένα πιο μαζικό χαρακτήρα και θα μας επέτρεπαν να έρθουμε άμεσα σε επαφή με τον κόσμο που μας ενδιαφέρει. Αυτό βέβαια δεν μπορεί να αποτελέσει δικαιολογία για ότι ακολούθησε αλλά σίγουρα έπαιξε έναν ρόλο. Η ομάδα που δημιουργήθηκε μέσα από το στέκι και ανέλαβε διαχειριστικά καθήκοντα προσπάθησε μέσα από βασανιστικές - πολλές φορές - συζητήσεις και καλέσματα να ψηλαφίσει τις δυνατότητες παρέμβασης και να συγκροτήσει έναν κοινό λόγο περιγράφοντας στόχους και προσδοκίες οι οποίες παρέμειναν ένα μάλλον θολό τοπίο μέσα σε ένα κλίμα αδιαφορίας που είχε αρχίσει να δημιουργείται. Μέσα στο διάστημα που έμεινε ανοιχτό το στέκι πέρασε ένας καθόλου ευκαταφρόνητος αριθμός ανθρώπων που όπως είπαμε και παραπάνω έδειξε το ενδιαφέρον του και στήριξε ποικιλοτρόπως την απόπειρα οργάνωσης από τα κάτω των εξωτερικών υπαλλήλων/courier αλλά στη συνέχεια και για λόγους διάφορους άρχισαν να απομακρύνονται "διακριτικά", να επανέρχονται, να ξαναφεύγουν μέχρι να παραμείνει ένας πολύ μικρός πυρήνας ο οποίος βρέθηκε μετά από ενάμιση χρόνο να αντιμέτωπίζει "υπαρξιακά" προβλήματα.

Για όλη αυτή τη κατάσταση υπάρχουν βέβαια κάποιες ευθύνες. Ευθύνες όχι με την έννοια της γενικότερης αρνητικής πολιτικής κατάστασης, της γενικής αφασίας, της άρνησης μεγάλων κοινωνικών ομάδων για συλλογική δράση και αντίσταση αλλά απ' αυτά που κάναμε και δεν κάναμε, τις πρωτοβουλίες δεν πήραμε για λόγους που θα εξηγήσουμε παρακάτω. Ότι αναφέρουμε σ' αυτό το κείμενο δεν είναι μια μορφή κριτικής ούτε ένα είδος αυτομαστιγώματος αλλά μια συνοπτική αποτύπωση μιας απόπειρας που μέσα στα δικά της περιορισμένα πλαίσια δυνατοτήτων θεωρούμε ότι μας άνοιξε δρόμους για τις αυριανές μας αναζητήσεις.

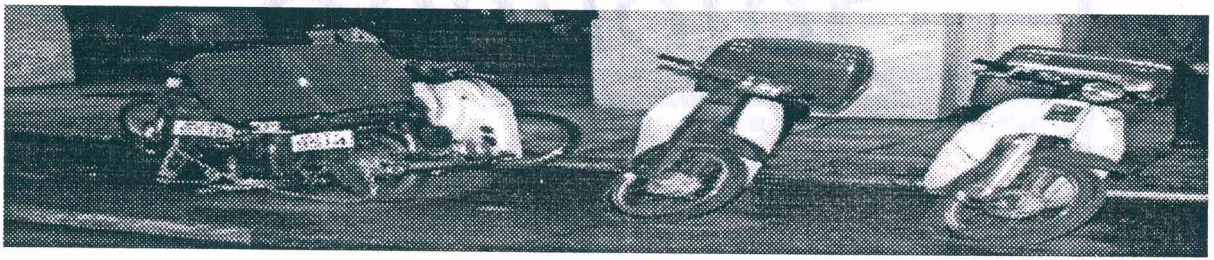
Τα κατασταλαγμένα συμπεράσματα μέσα από την πείρα είναι και για μας την - συντακτική ομάδα του "Εν κινήσει" - ένα ζητούμενο με την έννοια ότι σε πολλά πράγματα οι απόψεις μας δεν είναι ταυτόσημες αλλά σε γενικές γραμμές συγκλίνουν στα σοβαρότερα από αυτά. Το γεγονός ότι ο αρχικός πυρήνας τω ανθρώπων που ενεπλάκησαν στο εγχείρημα είχαν τις αναφορές τους στον αντικαπιταλιστικό χώρο δεν ήταν βέβαια μια συνειδητή επιλογή, όμως θεωρήθηκε απόλυτα φυσικό από μέρους μας αφού από αυτό το χώρο αναδεικνύονται προβληματισμοί και οι ανησυχίες για το ξεπέρασμα του εργασιακού μεσαίωνα και της κοινωνικής ανατροπής. Δεν κρυφτήκαμε από κανένα και βάλαμε μπροστά τις αξίες για τις οποίες είμαστε υπερήφανοι: Αντιεραρχική δομή, αναγνώριση της διαφορετικότητας του άλλου, αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες όταν δεν υπήρχε ομοφωνία και για το

πιο απλό ζήτημα. Αυτό που δεν έγινε ήταν η πλαισίωση της συλλογικότητας από το "χύμα" κόσμο και αυτό δεν ήταν ζήτημα ενημέρωσης αλλά "επικοινωνιακής" πολιτικής και έλλειψης ξεκάθαρων στόχων από μέρους μας. Το στέκι έδειξε πολύ γρήγορα τα όρια του. Η καλή παρέα, η μουσική και η κουβεντούλα περί εργασιακών και όχι μόνο θεμάτων δεν ήταν δυνατόν να οδηγήσει σε ένα "δια ταύτα" ξεκάθαρο και ορισμένο για το τι θέλουμε και πως θα το κερδίσουμε. Την ώρα που συμφωνούσαμε (ακόμα και με το "χύμα" κόσμο) ότι χρειαζόμαστε μια δυναμική διέξοδο για την διεκδίκηση στοιχειωδών δικαιωμάτων που είναι αυτονόητα σε άλλες κατηγορίες εργαζομένων (μέχρι πρόσφατα τουλάχιστον), άλλοι εξαφανίζονταν γιατί πιθανώς είχαν καλύτερα πράγματα να κάνουν και οι υπόλοιποι αδρανούσαν με συνέπεια το πράγμα να αρχίζει να τελματώνει. Ίσως αυτή η ιστορία να ξεκίνησε από "λάθους" ανθρώπους ή να ήταν ιδιαίτερα προχωρημένη η προσπάθεια στις υπάρχουσες συνθήκες ή να πέσαμε να κολυμπήσουμε στα βαθιά χωρίς να έχουμε δημιουργήσει στερεές βάσεις. Όπου έγιναν παραλείψεις, καθυστερήσεις, λάθη, είμαστε σε θέση να τα αναγνωρίσουμε και να τα συνεκτιμήσουμε με όσα κερδίσαμε από αυτή τη μικρή "περιπέτεια". Το ίδιο θα θέλαμε να αναλογιστούν και όσοι δεν συνυπογράφουν αυτό το κείμενο αλλά συμμετείχαν κατά καιρούς και όσους είχαμε την τύχη (πολύ περισσότερους) να γνωρίσουμε στην μια και μοναδική ανοιχτή εκδήλωση στο Πολυτεχνείο πέρυσι τον χειμώνα, χωρίς να τους ξαναδούμε από τότε.

Εννοείται ότι δεν ήρθε το τέλος του κόσμου επειδή έκλεισε το στέκι στην Καποδιστρίου, ούτε ότι δέχτηκε κανένα ισχυρό πλήγμα το εργατικό κίνημα επειδή δεν εγκυμόνησε αυτή η πιλοτική προσπάθεια αυτά που θέλαμε. Το εργατικό κίνημα κοιμάται προς το παρόν ήσυχο ανεξάρτητα των δικών μας αγωνιών. Ειδικότερα τώρα η προσπάθεια οργάνωσης των εξωτερικών υπαλλήλων/courier πιστεύουμε ότι όχι μόνο δεν έληξε (άδοξα) αλλά μόλις τώρα (ξανα)ξεκινάει. Και αν τυχόν μετά από ενάμιση χρόνο βρεθούμε στην θέση να λέμε τα ίδια ή και χειρότερα να μην λέμε τίποτα απολύτως, είναι βέβαιο ότι άλλα μορφώματα με μας ή χωρίς εμάς θα έχουν συνεχίσει την δημιουργική σύνεση προς το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Σήμερα η κατάσταση ειδικά στο χώρο των courier έχει φτάσει στο απροχώρητο. Το εφιαλτικό είναι ότι αυτό το απροχώρητο φαίνεται ότι έχει ακόμα πολύ βάθος αφού οι ορέξεις των αφεντικών και των πάσης φύσεως αεριτζήδων είναι αντιστρόφως ανάλογο με τις δικές μας ορέξεις για δαύτους. Να μιλήσουμε για μισθούς της πλάκας και της ξεφτίλας ή μήπως για την ενσωματωμένη στο μισθό αποζημίωση για τις φθορές της μηχανής και της βενζίνης η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί χαρτζιλίκι όταν το μηχανάκι από την παρατεταμένη υπερχρήση τα φτύσει εντελώς και αρχίζει να ζητάει την μάνα του και τον πατέρα του; Να μιλήσουμε μήπως για την εντατικοποίηση που σε ορισμένες περιπτώσεις φτάνει τα όρια του γραφικού και γίνεται ανέκδοτο με τον άμοιρο courier να μετατρέπεται σε ιπτάμενο tiramola προσπαθώντας να τα προλάβει όλα και τον pizza boy να παραδίνει λαζάνια στη Βούλα για να γυρίσει στο Παγκράτι να πάρει την special για να την πάει στις Κουκουβάουνες; Να μιλήσουμε για τους κινδύνους που αντιμετωπίζουμε καθημερινά οχτώ ώρες πάνω στο τιμόνι με

Σαμποτάζ & λούφα

Δυο λέξεις που όταν τις ακούμε ηχούν τόσο αντιθετικά στα αυτιά μας. Η μία παραπέμπει σε δυναμικές ενέργειες και η άλλη σε "γυριστή" και απάθεια. Κι όμως αυτές οι τόσο αντίθετες έννοιες στις εξωτερικές εργασίες συνυπάρχουν τόσο αρμονικά, που χωρίς τη μία η άλλη δε θα μπορούσε να υπάρξει. Η πρώτη ερώτηση που θα ακούσεις σε συνέντευξη στις εξωτερικές εργασίες θα είναι αν έχεις ξανακάνει αυτή τη δουλειά με **βασικό κριτήριο το πόσο γρήγορος θα είσαι στις διαδρομές μέσα στην πόλη**.Συνεπώς η λούφα αποτελεί ένα όπλο του εργαζόμενου για την ξεκούραση του και ταυτόχρονα σαμποτάρει τον επιθυμητό για την εταιρία ρυθμό δουλειάς.

Στις εταιρίες που προσφέρουν υπηρεσίες (service) μετράει πολύ το "γρήγορο παπί". Αυτό είναι αυτονόητο ότι προϋποθέτει " συνειδητούς και με ενδιαφέρον " για τη δουλειά οδηγούς που θα αψηφούν τις καιρικές συνθήκες και θα είναι κινούμενοι στόχοι για ταξιτζήδες και για κλήσεις. Συνεπώς η αρχή και το τέ-

διατεθειμένοι να κάνουν τα παραπάνω **απλά ας πρόσεχαν.**

Τα αφεντικά πάντα έχουν την υποψία ότι οι εξωτερικοί λουφάρουν. **Ποτέ όμως δεν ξέρουν πόσο και πότε.** Πολλές φορές προσποιούνται ότι ξέρουν για να δουν αντιδράσεις. Έτσι κι αλλιώς κάποιος πρέπει να κάνει το μπαμπούλα.

Η λούφα στο δρόμο είναι εύκολη δουλειά αρκεί να γίνεται με "σύστημα". Σημαντικό είναι το ότι οι "γρήγοροι" οδηγοί που μπορεί να φέρουν μια διαφορά χρόνου σε ένα δρομολόγιο που κάνουν κι άλλοι, πρέπει να εκλείψουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Σε πολλές εταιρίες επίσης, το ρόλο του επιτηρητή τον έχει κάποιος που παλιά είχε περάσει από τη δουλειά και ξέρει τα "κόλπα".

Σε αυτή την περίπτωση, οι ρυθμοί και οι χρόνοι της δουλειάς, θα πρέπει να είναι ίδιοι από την πρώτη μέρα.

Αν επιμένει ότι μπορείς και πιο γρήγορα, μια απάντηση ότι εγώ έτσι πάω και πιο γρήγορα δε γίνεται μπορεί να αποδειχτεί θαυματουργή.

Σημεία για να λουφάρεις υπάρχουν πολλά, έτσι κι αλλιώς ο δρόμος είναι το γραφείο και το μηχανάκι το κομπιούτερ σου. Λουφάροντας σαμποτάρουμε το αφεντικό μας.

Μια ικανοποίηση που κανείς δε μπορεί να μας τη στερήσει.

κίνδυνο της ζωής μας ή γι' αυτούς που πέφτουν θύματα του "καθήκοντος", ναι υπάρχουν και αυτοί...Να πούμε για το κυνηγητό από τους τροχόμπατσους, για τις κλήσεις που αν έχει καλή καρδιά ο κύριος αφεντικός θα την αναλάβει αυτός; Για τα καυσαέρια; Για το γλείψιμο και τις ρουφιανιές απ' αυτούς που θέλουν να ανελιχτούν στην εταιρία; Για το φτύσιμο απ' τα καθωσπρέπει στυλιζαρισμένα στελέχη που μας αντιμετωπίζουν σαν το παιδί για όλες τις δουλειές; Μήπως πρέπει να πούμε για την (ανύπαρκτη) ασφάλιση η οποία επίσης επαφίεται στον πατριωτισμό και τα κέφια του αφεντικού; Για την ατελείωτη "δοκιμαστική" περίοδο που στο μεταξύ έχουμε γίνει λάστιχα και ο ιδρώτας μας μεγαλύτερη κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό του ή για το γεγονός ότι υπερφυσικοί παράγοντες παρατείνουν από μια εβδομάδα έως το άπειρο την ημέρα της πληρωμής; Απολύσεις....Ανεργία....

Όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια τηλεγραφική παράθεση ζητημάτων για τα οποία αξίζει να παλέψουμε για αυτό και για ακόμα περισσότερα.

Για όλα αυτά κανένας δεν λέει και δεν κάνει τίποτα.

Ένα ατελείωτο χάος, ένα ξέφραγο αμπέλι, ένα γήπεδο στο οποίο παίζουν μόνοι τους μπάλα οι ταξικοί μας αντίπαλοι. Εάν εξαιρέσουμε ελάχιστες εξαιρέσεις επιχειρησιακών σωματείων σε καναδυό μεγάλες εταιρίες courier (για τις οποίες έχουμε αμφιβολίες αν και σε ποιο βαθμό εξυπηρετούν τα συμφέροντα των εργαζομένων), από κει και πέρα επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας σε δεκάδες εταιρίες courier που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια καθημερινώς, σε ταχυφαγάδικα, Δε γραφεία, επιχειρήσεις πάσης φύσεως και εξυπηρετήσεων που απασχολούν εξωτερικούς υπαλλήλους.

Συμφωνούμε οι περισσότεροι ότι πρέπει να γίνει "κάτι". Όλο το θέμα είναι να μην μείνουμε στην συμφωνία. Καταθέτοντας την άποψή μας για αυτό το "κάτι" πιστεύουμε ότι η στόχευση θα πρέπει να είναι η δημιουργία μιας ομάδας-συλλογικότητας για όλους τους εξωτερικούς υπαλλήλους/courier/διανομείς που σήμερα σε συνθήκες βαρβαρότητας, προσπαθούν σε ατομικό επίπεδο να διαπραγματευτούν όσο το δυνατόν καλύτερα την εργατική τους δύναμη και να επιβιώσουν. Η συλλογική και συνειδητή δράση για να αμυνθούμε, να αντεπιτεθούμε, είναι η μόνη διέξοδος στην ατομική λύση που συνήθως οδηγεί στα ολέθρια μονοπάτια του συμβιβασμού, της αξιοπρέπειας και τέλος της εξαθλίωσης (πνευματικής και υλικής). Αυτή είναι η δικιά μας κατάθεση και σε αυτή προσκαλούμε όλους όσους θέλουν να συμμετάσχουν. Σε αυτό το "δρομολόγιο" αναπτύσσουμε μια σειρά από δραστηριότητες συνεχούς επαφής με τους συναδέλφους απ' όλους τους χώρους της δουλειάς και ουσιαστικής επικοινωνίας για να αλληλοβοηθούμε και να συνεννοηθούμε. Œι πιο βασικές απ' αυτές είναι η συνέχιση της έκδοσης του "εν κινήσει" που αποτελεί πολύτιμο και γνωστό εργαλείο για το οποίο εκφρασμένη μας επιθυμία είναι να αναβαθμιστεί ποιοτικά τόσο στο τεχνικό του μέρος όσο -κυρίως- και στην δυνατότητα του να συγκεντρώνει κείμενα, ειδήσεις κ.λ.π. απ' όσα περισσότερο γίνεται συναδέλφους αλλά και να αποκτήσει μια φυσιολογική περιοδικότητα. Την ίδια στιγμή οι συγκεντρώσεις της συντακτικής ομάδας (αλλού αναφέρεται ο τόπος και ο χρόνος) είναι ανοιχτές σε οποιονδήποτε συνάδελφο επιθυμεί να πάρει μέρος ισότιμα και ελεύθερα, να καταθέσει την εμπειρία του, να συζητήσει για τα θέματα που μας απασχολούν και να αναλάβει δράση, αν το επιθυμεί, σε κάθε παρέμβαση που μπορούμε να αναλάβουμε στους χώρους δουλειάς ή αλλού. Πιστεύουμε ότι μέχρι την ημέρα που θα διαβάζεται αυτές τις γραμμές θα έχει νοικιαστεί ταχυδρομική θυρίδα για καλύτερη επικοινωνία. Τέλος ενημερώνουμε ότι αυτό το τεύχος του "Εν κινήσει" έχει χρηματικό αντίτιμο στο κόστος για να καλύπτονται ορισμένα έξοδα μιας και οι οικονομικές μας δυνατότητες είναι περιορισμένες. Το 'Εν κινήσει' θα πωλείται μόνο από τα βιβλιοπωλεία: Solaris, παραπέντε, Ελεύθερος Τύπος και τα περίπτερα: Κανίγγος, Εξάρχεια.

Το "Εν κινήσει" θα συνεχίσει να διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ από συναδέλφους σε συναδέλφους στα φανάρια χέρι με χέρι, στους χώρους δουλειάς και σε άλλα μέρη όπως ακριβώς γινόταν και στο παρελθόν.

Θα τα ξαναπούμε σύντομα.
"Η συντακτική ομάδα"

Το καλοκαιρινό τραγούδι του τζίτζικα

πάνω στο δέντρο, ο μέρμηγκας ποτέ δεν το συνερίστηκε. Περίμενε στωικά τον χειμώνα, για να πάρει τη ρεβάνς για το χλευασμό του, καρπώνοντας τους κόπους και την υπομονή του καλοκαιριού.

Το παραμύθι αυτό που συνήθιζε η κυρά Μαρία η δασκάλα να μας λέει στο σχολείο, έχει προφανές τέλος, και ακόμα πιο προφανές ηθικό δίδαγμα. Η ρομαντική του αλληγορία κατοπτρίζει μια πραγματικότητα, και οι δύο ήρωες κρυπτογραφούν έννοιες όπως το καλό και το επιπόλαιο, με περίτρανο νικητή πάντα το πρωτοαναφερόμενο.

Θυμάμαι συχνά αυτή την ιστορία. Μετά το πέρας κάθε καλοκαιριού νοιώθω να ταλανίζομαι ανάμεσα στους δύο ήρωες έχοντας κύρια αίσθηση ταύτισης με το μεγάλο χαμένο, το τζιτζίκι: Ναι, παραληρώ στην πλάνη μαγικών εικόνων απόδρασης, ναι, τιτιβίζω πάνω στα δέντρα, ναι, χλευάζω την μετριοπαθή καθημερινότητα και τους θιασώτες της, μα επιστρέφω άξαφνα, αναπάντεχα, οδυνηρά, ψυχοσωματικά ράκος, και υλικά άφραγκος. Γυρίζω να δουλέψω κι είμαι ανέτοιμος. Βλέπω πρόσωπα καλοξεσκονισμένων γιάπηδων, σινιέ αφεντάδων, ξεκούραστων εργασιομανών, κι όσο κι αν για μένα ο χειμώνας φαίνεται απροσπέλαστος, εκείνοι δείχνουν έτοιμοι για όλα. Λες και τώρα ο τζίτζικας κρυφοκοιτάζει στο σπίτι του μέρμηγκα ζηλεύοντας την θαλπωρή του, αναπολώντας το δικό του δέντρο που τώρα φιλοξενεί μόνο το άψυχο κουκούλι του. Εκεί που λίγο καιρό πριν, είχε στήσει το βασίλειο της αλαζονείας του.

Δεν ξέρω κατά πόσο τα παραμύθια μοιάζουν με την πραγματικότητα. Δεν ξέρω κατά πόσο ο κόσμος του "μέρμηγκα" κάνει αποθέματα τα "καλοκαίρια" για να βγάλει τον "χειμώνα" ή αν απλώς αυτός ο κόσμος τα είχε πάντοτε όλα. Ίσως να μην είχε ποτέ και τίποτα. Εκείνο που ξέρω είναι πως εγώ δεν νομίζω να αλλάξω, δεν νομίζω καν να προσπαθήσω. Με φαντάζομαι πάντα τον χαμένο των παιδικών παραμυθιών. Όχι το συνετό μυρμήγκι, αλλά τον αλαζόνα τζίτζικα, όχι την καρτερική χελώνα, αλλά τον ελαφρόμυαλο λαγό. Έτσι κι αλλιώς με τα περιθώρια που μας αφήνουνε, η ίδια η ζωή είναι γεμάτη συμβατικότητες. Πουλάμε τις μισές ώρες μας, για να αγοράσουμε τις άλλες μισές. Τα παραπάνω να διαπραγματευτείς και να θυσιάσεις, ένεκα μιας φαιδρής πραγματικότητας, εφόσον και οι όποιες λίγες αποδράσεις δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση, μια φενάκη: Σε δεκαήμερες καλοκαιρινές διακοπές, τα weekend "που ελπίζουμε", οι περιοδικές αργίες όσο κι αν μου είναι αρεστά, δεν μου είναι καθόλου αρκετά. Δεν στοχεύω σ' αυτά, δεν σχεδιάζω κάτι πριν ή μετά από αυτά. Το μόνο που σχεδιάζω ίσως, είναι μια δική μου πολύχρωμη ουτοπία. Σ' αυτήν που θα καταργήσω τα ρολόγια και τα ημερολόγια, που θα φτιάχνω σαββατοκύριακα χωρίς να έπονται πρωινά δευτέρας, θα χτυπάω τις δικές μου χαρμόσυνες καμπάνες τα πρωινά της Κυριακής, θα θεσπίσω συνεχόμενα καλοκαίρια ανεξάρτητα από τους κύκλους του ήλιου. Και αν όλα αυτά φαίνονται σαν παραμύθι, καλά κάνουν και φαίνονται.

Σ' αυτό το παραμύθι που υφαίνεται στο μεταίχμιο της φαντασίας μου και της πραγματικότητας, πλαισιωμένο από εικόνες και ήχους γκρίζας πόλης και με πρωταγωνιστές πάλι αυτούς τους επιτυχημένους γιάπηδες, τα μοντέρνα αφεντικά, τους έμπιστους υπαλλήλους, παίζω και εγώ, και παίρνω το ρόλο που μου αναλογεί.

Θα είμαι ο κακός λύκος και όχι η κοκκινοσκουφίτσα.

πότε παίρνεις το επίδομα

(απο τον οδηγό εργασιακών δικαιωμάτων)

→ *Αν επιδοτείται για πρώτη φορά*

α. Ο ασφαλισμένος πρέπει να έχει πραγματοποιήσει 80 ημέρες εργασίας το χρόνο για τα δύο προηγούμενα χρόνια πριν την επιδότησή του. Το τελευταίο όμως 14μηνο πρέπει να έχει συμπληρώσει 125 ημέρες εργασίας χωρίς να υπολογίζονται σ' αυτές οι ημέρες εργασίας των δύο τελευταίων μηνών. Π.χ. αν ένας εργαζόμενος απολύθηκε στις 15/5/95, πρέπει να πραγματοποίησε το λιγότερο 125 ημέρες εργασίας από 16/3/94 έως 15/3/95 (δωδεκάμηνο). Οι μέρες εργασίας 16/3-15/5/95 δε συνυπολογίζονται.

β. Επίδομα ανεργίας παίρνει επίσης εργαζόμενος που έχει πραγματοποιήσει, στα δύο προηγούμενα χρόνια πριν από την απόλυσή του 200 ημέρες εργασίας, από τις οποίες 80 ημέρες, το λιγότερο, το χρόνο (δεν υπολογίζονται οι ημέρες εργασίας των δύο τελευταίων μηνών πριν την απόλυση).

οι εργαζομενοι του δρομου
εχουν συναντηση καθε πρώτη
και δεκαπέντε του μήνα 6-8
μ.μ στον 2ο οροφο της οδου
καποδιστριου 12 στην πλ. κα-
νιγγος.
Για επικοινωνια:
προς "εντυπο εν κινησει"
καποδιστριου 12
τ.κ 10682
πλ. κανιγγος αθηνα

